

«Ὁ Νουμάς»

LUDWIG BÄTE

ΤΟ ΧΩΡΙΟΥΔΑΚΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Νύχτα ἤσυχη ! Γλυκὰ τρέμουν τ' ἀστέρια,
βαριὰς σὰν κουρασμένες πέφτουνε οἱ σκεπές
καὶ σὰ βλαστάρι τὸ καμπαναριὸ πευιέται
στοῦ ἀπείρου τὰ λημέρια.

Στὸ σπῖτι ἀκόμα τοῦ καπᾶ ἓνα φῶς,
πάνου ἀπ' τὴ Βίβλο ὁ γέρος ξαγρυπνᾷ σκυφτός.
Θροοῦνε τὰ δέντρα. Τριλιαστὸ τραγοῦδι φτερουγίζει
ἀπ' τὸ σκολί, πού ὁ δάσκαλος τονίζει
δίνοντας τὴν ψυχὴ του
στὸ βιολί του.

Ἐκεῖ μιὰν ἔρευνα βαθιὰ — Κάπια λαχτάρα ἔδῶ —
— Σὺ θεέ μου ἀλαργινέ ! —
Τόσο ἤσυχο πλαγιάζει τὸ χωριὸ
νανουρισμένο ἀπὸ τὸ φεγγαρίσο φῶς.
Χίλια μπουμπούκια θυμιατίζουνε λιβάνι
κι ἀνάμμεσα σ' αὐτὰ γυρνᾷ ὁ Θεός.

— ΜΗΤΕΡΑ —

Ἔτσι εἶναι ὁκόμα πάντα σὰν καὶ πρῶτα :

Πάνου ἀπ' τὶς χαμηλές σκεπές ἐσὺ στὸ παραθύρι
κ' οἱ παλιοὶ δρόμοι σὰ ριπίδια ἔχουνε γείρει —
κοκκινωποὶ καὶ γαληνοὶ ὡς τὴν ἀκρῆ.
Πάνου ἀπ' τὶς πράσινες αὐλές
καὶ τὶς γωνιές,
πάνου ἀπὸ τᾶσπερο γιασμοφόρεμα τῆς δράνας,
οἱ ἀντίλαλοι γλυστροῦν γλυκὰ
τῆς βραδινῆς καμπάνας.

Παιδιάτικες φωνούλες καὶ παιχνίδια
καὶ κάπου μιὰν ἀρμόνικα βραχνή,

—ἀπομεσήμερο είναι Κυριακή
κι ὄλοι γυρνοὺν ἀπόξω μὲ τραγούδια
καὶ μὲ λουλούδια.

Λοξὰ ξεσκοῦν τὸ φῶς τὰ χελιδόνια,
κάπου ὄξω ἀπ' τὸ βιβλίον σου κοιτᾷς
κι ἀναθυμιάσαι τὰ παλιὰ κι ὠραία ἐκεῖνα χρόνια
π' ὄλο τ'ἀνήσυχο μυαλό μας σ' ἀρωτοῦσε
καὶ πού τὴν ἄφωνη ἡσυχία σου μὲ γέλια ἐσποῦσε.

Τοῦ τοίχου τὸ ρολοῖ χτυπάει ὀχτῶ :

ᾠ ! σὺ ὅπου ἡ γαλήνη σου σκορπίζει τὴν εἰρήνην,
πόσες φορὲς ἓνα καιὸ θυμὸ μου ἔχεις πρατύνει.
ᾠ ! σὺ κιβώτιο θησαυρῶν
πού πάντοτε μᾶς δίνει ! . . .

Μακάρι πάντα νᾶβλεπα τὸ θεῖο σου τὸ κεφάλι
τραγουδημένο ἀπ' τοῦ βραδιοῦ τὸ φῶς !
Πόσο, ἡ ζωὴ μου ξέχωρους ρυθμοὺς θὲ νᾶντιλίλει
καὶ πῶς θὲ νᾶμουν τῆς χαρᾶς ὁ Διαλεχτός ! . .

Μόναχο.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΓΙΑΚΑΚΗ

Ἄπομεσήμερο εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς νέους Γερμανοὺς ποιητῆς. Γεννήθηκε στὰ 1892 στὸ Ὄσναμπρικ τῆς Πρωσίας. Εἶναι τώρα καθηγητῆς στὸ θαυμασιό ἀπὸ φυσικὴ ὀμορφιά. Μᾶλλον. Ἐγραψε κυρίως λυρικὰ ἔργα καὶ δηγήματα ὡς τὰ τώρα ἔντεκα στὸ σύνολο βιβλία : «Οἱ σοφοὶ στὸ Βαλκράνο, ἐρημιά τοῦ κάμπου, τὸ βιβλίον τοῦ Γερμανικοῦ Παπαδόσπιτου, τὸ φεγγάρι βγήκε» καὶ ἄλλα πού τὰ χαρακτηρίζει μιὰ λεπτὴ λυρικὴ πνοή, κάποιος ἐλαφρὸς ρωμαντισμός, κάτι τραβηγμένο ἀπὸ τὸν Hölderlin.

Ἀκόμα ἔγραψε καὶ γιὰ μερικοὺς Γερμανοὺς ποιητῆς, ὄχι κριτικὴ πού τὴ μισεῖ γιὰ τὸ λερόναι τὸ κάθε ἔργο, μικρὸ, μεγάλο ἢ μέτριο, παρὰ αἰσθητικὴ τοῦ ἔργου τους, μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς, τοῦ βᾶθους τοῦ ἔργου τους πού σιδένεται μὲ τὴ ζωὴ τους καὶ μὲ τὶς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, τὰ κρυφὰ σημάδια πού κερᾶν τὸ ἔμβρυο ἐνὸς ἔργου.

Ἡ τεχνικὴ πέννα τοῦ Bäte, λέγει ἡ Γερτρούρδη Στόρμ, ξαίρει νὰ φέρνει τὸν παλιὸ καιρὸ τοῦ Ἀϊχεντορφ καὶ τοῦ Στόρμ στὴ νέα ζωὴ, μουσικὰ ραφιναρμένον καὶ ἀκομπανιαρισμένο μὲ τὶς βαθύφωνες μελωδίες τοῦ Ἰωάννου.

Σ. Κ.